Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

IOANA LEE

AI SURU A IUBI

2

EDIȚIE BILINGVĂ

RAO

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Capitolul 1

Nu sunt sigură dacă eu cred sau nu în destin, dar știu că nu mi-am dorit ca viaţa mea să urmeze acest curs. Și în timp ce mă străduiam din greu să-l schimb, destinul m-a adus cumva mereu înapoi pe calea pe care ar fi trebuit să o urmez.

„Destinul nu ţine de șansă, ci de alegere. Nu este un lucru care trebuie așteptat, ci unul care trebuie realizat.“ (William Jennings Bryan)

„Îmi pot controla destinul, dar nu îmi pot controla soarta. Destinul înseamnă că există șansa de a vira la dreapta sau la stânga, dar soarta e o stradă cu un singur sens. Cred că avem cu toţii de ales dacă ne putem sau nu împlini destinul, dar soarta noastră e pecetluită.“ (Paulo Coelho)

Mi-l voi aminti mereu pe Ken așa cum era – foarte înalt și subţire, cu un chip trist de porţelan, purtând un sacou de designer, scurt și sofisticat, de culoarea vișinei putrede –, stând, cu inima frântă, dar demn, pe un peron din apropiere de Shinjuku, în Tokio. M-am întors doar o secundă și m-am simţit brusc copleșită de gândul că nu aveam să-l mai văd niciodată.

După finalizarea divorţului, între noi nu mai era absolut nimic. Sau, cel puţin, așa pretindeam unul faţă de celălalt.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Capitolul 2

– Peter, trebuie să vorbim despre ceva destul de ciudat.

Ochii verzi ca marea ai soţului meu au devenit mari și plini de îngrijorare.

– E totul în regulă?

– Da, desigur, l-am liniștit eu, zâmbindu-i bărbatului care însemna totul pentru mine. Știi, provenind dintr-o cultură diferită, a fost foarte greu pentru mine să accept trecutul tău și apoi, și mai rău, să fiu nevoită să trăiesc cu el.

Am văzut că încerca să se apere sau să se explice, dar l-am oprit. Era mai mult decât ar fi putut spera vreodată o femeie.

– Mi-ar plăcea să mă întâlnesc cu Ken, am spus eu pe un ton ferm. Ţi-am spus că am ţinut legătura cu el. Vine în Statele Unite, mai exact în New York City, pentru prima dată în viaţa lui. Te-ar deranja dacă m-aș vedea cu el ca să mai aflu ce mai e nou? am întrebat retoric, din moment ce amândoi știam că nu-i ceream, de fapt, permisiunea, ci mai degrabă îl rugam să-mi facă o favoare.

– Bineînţeles că nu m-ar deranja. E o idee atât de grozavă! Abia aștept să-l cunosc.

Peter mi-a răspuns ca un american sadea care este expert în politică. El era foarte politicos și realist, dar exista o problemă: eu voiam să-l întâlnesc pe Ken de una singură. Peter era soţul meu acum, iar el știa că nu aș fi schimbat asta... mai ales pentru Ken.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Capitolul 3

– Unde ai învăţat să vorbești japoneza atât de bine? m-a întrebat noua mea prietenă, Noriko-San.

– Mai întâi la o universitate din București, apoi când am locuit în Japonia, timp de trei ani.

– Adevărat? Dar ce făceai în Japonia?

– Am făcut modelling și am studiat cultura japoneză, am răspuns eu, simţindu-mă destul de stânjenită de întrebările ei atât de directe.

– Dar tu nu vorbești limba standard obișnuită, japoneza clasică, a observat ea.

– Nu? Ei, bine, abia m-am mutat în Statele Unite. Nu am mai vorbit japoneză de ceva vreme și probabil că de aceea sună ciudat.

– Vreau să te prezint unui grup de americani care vorbesc fluent japoneza, la fel ca tine. Veţi putea face conversaţie, a spus ea cu un aer preocupat.

Nu am răspuns.

– Oricum, a continuat ea, japoneza ta e diferită. E mult mai elegantă. Poate pentru că ai locuit în Tokio, și nu în suburbii sau în zonele rurale. Ai vrea să mergi într-o zi la biblioteca japoneză? m-a întrebat ea.

– Desigur.

Eu nici măcar nu știam de existenţa acestei biblioteci.

– Da, la sediul Societăţii Japonia-America. Pe L St. North West. Hai să ne întâlnim acolo mâine, la ora 10.00. Cred că e la doar 10 staţii distanţă de locuinţa ta.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

– În regulă. Mi se pare o idee bună.

– Să nu uiţi să-ţi aduci cartea de identitate, a spus ea.

– Deocamdată nu pot prezenta decât pașaportul meu românesc și cardul VISA al logodnicului meu, pentru că nu am încă documentele americane. E în regulă?

– Cred că da, mi-a răspuns ea. Orice document de identificare ar trebui să fie de ajuns. Ai vreun act din Japonia? Ar trebui să-l aduci și pe acela.

În ziua următoare ne-am întâlnit fix la ora stabilită și la locul indicat (amândouă suntem extrem de punctuale). Am mers la etaj să ne înscriem, iar acolo am decis să semnăm și pentru Fundaţia Sasakawa Peace înainte de a începe să hoinărim prin bibliotecă.

M-am așezat la o masă pe care erau mai multe reviste. Noriko-San a adus două cărţi. Una dintre ele era scrisă de Shin Kurosawa. Ea a pus-o pe masă cu un aer indiferent.

– Ai citit vreuna din aceste cărţi? mă întreabă ea în japoneză, din moment ce nu vorbea engleză pe vremea aceea.

– Nu, nu pot citi, am răspuns eu, mutându-mi privirea de la caracterele japoneze din numele meu de familie la cartea pe care ea o pusese aproape de mine.

– Îmi place numele tău, mi-a spus ea într-un stil deloc japonez.

Mai târziu aveam să aflu că, deși părea atipică, era extrem de japoneză în atâtea feluri extraordinare. Noriko este una dintre acele persoane care deţin o multitudine de calităţi de excepţie. O ființă aproape perfectă.

– Ioana înseamnă „păstrăv“ în japoneză, am glumit eu râzând.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

– Mie îmi place numele tău întreg, a zis ea serioasă. Ioana Kurosawa.

Inima a început să-mi bată mai repede pentru câteva clipe, din moment ce nu știam ce s-ar fi cuvenit să răspund sau care era protocolul potrivit în această situaţie. Am continuat să privesc cu încăpăţânare revistele din faţa mea.

– Numele tău de familie e japonez, a spus ea.

– Da? am întrebat eu mai mult în șoaptă, încercând să câștig ceva timp să mă gândesc ce să spun.

– Cum de ai ajuns să porţi un nume atât de faimos? Mi-ai spus că te-ai născut în România, iar acum ești logodită cu un american alb. Ești pe jumătate japoneză sau care e secretul?

– Ascultă. Am fost căsătorită cu un Kurosawa. Am divorţat, iar acum mă recăsătoresc. Asta e, pe scurt, toată povestea.

În doar câteva zile, întreaga comunitate japoneză știa că eram o femeie divorţată, care părăsise un soţ nobil cu titlu și avere. Nimeni nu știa că făcusem asta pentru că îmi doream să fiu liberă. Asta era destul ca să fiu executată din punct de vedere moral și să devin o ciudăţenie internaţională, cu care toţi și-ar fi dorit să se întâlnească și să se fotografieze.

Prietenia mea cu Noriko-San continuă și în prezent, chiar dacă ea s-a mutat înapoi în Japonia, iar eu am rămas în Washington, D.C. Ea a fost una dintre prietenele mele cele mai bune. Poate pentru că m-a simpatizat cu adevărat, dar și pentru că adora puterea numelui meu de familie și legătura acestui nume cu aristocraţia japoneză. Era o admiratoare înfocată a familiei Kurosawa.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Capitolul 4

– Nu crezi că e ciudat că Ken vorbește încă cu părinții tăi? a întrebat Noriko-San.

– Nu, nu cred. Ei l-au iubit ca pe propriul copil, de aceea nu cred că se poate schimba ceva. Și el i-a iubit, la rândul lui, și, în afară de asta, el nu vrea să uite limba română.

– Totuși, ca și cultură... e ciudat. Numai americanii nu își respectă persoanele dragi și mai păstrează legătura cu „foștii" lor, a spus ea cu adevărat interesată și puţin curioasă.

– Nu compara cele două culturi. Americanii sunt ciudaţi din acest punct de vedere. Ei se căsătoresc, fac copii, își distrug căsnicia, divorţează, obligă copiii să îi iubească pe amândoi în continuare, îi expediază de la o casă la alta, apoi se recăsătoresc și forţează copiii să-i iubească pe noii lor parteneri, dar să-l urască pe partenerul celuilalt părinte, apoi ei fac alţi copii și circul continuă tot așa.

Amândouă am început să râdem de ceva ce niciuna nu putea înţelege pe deplin, dar amândouă a trebuit să învăţăm cum să acceptăm astfel de situaţii ulterior în vieţile noastre.

Capitolul 5

– Noriko-San, n-o să-ţi vină să crezi! M-am recăsătorit acum câţiva ani, iar Ken m-a sunat din Japonia să mă ceară iar în căsătorie. Este nebun sau ce?

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

– Serios? Ce a spus?

– M-a întrebat unde eram, iar eu i-am răspuns că eram cu cel de-al doilea soţ al meu în Washington, D.C., am spus eu cu sinceritate. El a adăugat: „Te întreb pentru ultima oară, există vreo șansă pentru noi să ne recăsătorim și să avem parte de un nou început? Dacă nu, am de gând să mă căsătoresc cu o femeie japoneză într-o lună!"

– Nu e bine, a spus ea îngândurată. Cred că încă te iubește. Trebuie să se căsătorească totuși, pentru a da moștenitori familiei Kurosawa.

– Știu asta, bine? Apoi mi-a spus că, dacă răspunsul este nu, el înţelege, dar trebuie să nu mai folosesc numele lui de familie și să nu mai contactez niciodată vreun membru al familiei sale extinse din Japonia. Sunt atât de furioasă! Este atât de tipic pentru el. El îmi poate suna părinţii și familia oricând dorește, dar acum eu nu voi mai putea vorbi vreodată cu cei din familia lui. *Otoosan* (socrul meu japonez) tocmai mi-a trimis fotografii cu Kiku, iar eu i-am sunat și le-am spus că mi-e dor de ei și de mica mea căţelușă. Acum nu o să mai reușesc să văd poze cu ea sau să mă duc în Japonia și să mă întâlnesc cu restul familiei.

– Ioana-San, da, are sens pentru cultura japoneză. Dacă el se recăsătorește, orice contact trebuie încheiat de ambele părţi.

– Dar când m-am recăsătorit eu? Am cerut până și permisiunea lui *Otoosan*.

– Ei, bine, tu ești străină, a spus ea sec. Dar noua lui mireasa va fi japoneză și ei trăiesc acolo. Tu ești străină, căsătorită cu un străin și trăiești pe un alt continent.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

– Mă rog! am spus, plictisită de cum evolua conversaţia. Mă bucur că, în sfârșit, se va căsători. Voi fi mult mai liniștită știind că el nu va dori să se căsătorească din nou cu mine.

M-am oprit și mi-am amintit o discuţie pe care am avut-o cu el acum câţiva ani.

– Dar el a spus că vom ajunge împreună în viaţa de apoi. Acesta e destinul. Mi-e frică de moarte acum când mă gândesc că va fi cu mine. Este oare cu adevărat posibil? A mai spus că, dacă moare el primul, o să mă bântuie până când voi muri și apoi ne vom odihni în pace împreună.

– Da, ar fi normal pentru cultura și religia noastră, iar tu știi asta. Pentru noi, moartea este într-adevăr o parte a vieţii și este minunată. Să trăiești este iadul.

– Da, ai dreptate în această privinţă. Așa cum avem amândouă probleme cu imigrarea în SUA, am râs noi din nou.

– Fii fericită pentru el și acordă-i liniștea de care are nevoie, a spus ea indiferentă. Nu fi supărată; doar felicită-l.

– Am făcut-o! Și am fost foarte drăguţă, dar nu mă bucur pentru el dacă trebuie să se căsătorească din obligaţie. Nu aș putea să o fac. Cred că nici el nu poate, de fapt. Sper că o iubește. Mi-a spus că mă va iubi mereu doar pe mine. Pentru totdeauna. La urma urmei, el este, probabil, o persoană mai bună decât mine. Eu nu iubesc pe nimeni pentru totdeauna în afară de cei din familia mea, și asta probabil pentru că sunt atât de departe de ei. Atât de români, cât și de japonezi. Dar eu nu vreau cu adevărat să fiu iubită pentru totdeauna. E ca și cum ai fi sufocat.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

– Eu vreau să fiu iubită pentru totdeauna și la fel și tu, a spus Noriko-San. Trebuie doar să fii iubită de persoana potrivită.

Capitolul 6

– Ioana, ești bine?

– Da, mamă, de ce?

– Ei, bine, Ken tocmai ne-a sunat. A spus că a visat că erai undeva departe și foarte speriată.

– Ken te-a sunat? Acum trei ani mi-a spus că nu ar trebui să existe niciun contact între familiile noastre. Și totuși, tu îmi spui că te-a sunat să vorbiţi despre mine?

– Nu te supăra, a spus mama. A avut un vis urât și a fost îngrijorat. Nu a vrut să o supere pe noua lui soţie, dar mi-a spus că a simţit foarte intens că tu nu ești bine. În plus, a spus că nu erai la Washington. Așa a simţit. E greu să nu fii creștin. El crede în fantome și...

Mă simţeam de parcă sângele nu îmi mai pulsa deloc în corp. Nu eram bine. Și nu eram nici în Washington, D.C. Dar nu voiam să-i îngrijorez pe părinţii mei. În plus, nu eram singură, ci cu noul meu soţ, Peter.

Eram într-o călătorie la Los Angeles. Cum ar fi putut Ken să știe toate astea dacă nu ar fi avut, într-adevăr, o presimţire sau dacă nu și-ar fi imaginat ceva?

Pentru o fracţiune de secundă, m-am îndoit de credinţa mea, iar apoi mi-am adus aminte de fantomele și de premoniţiile de la show-ul TV pe care obișnuiam să-l urmăresc în

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Japonia. De asemenea, mi-am amintit de fatalismul lor, care era o trăsătură culturală naţională.

Ken mi-a povestit odată cum bunicul lui a venit să-i spună la revedere într-un vis, iar în dimineaţa următoare Ken a aflat că acesta tocmai decedase. Chiar voiam să o întreb pe mama dacă el menţionase ceva de acest gen, dar mă îndoiam că mi-ar fi spus. Cu toate acestea, niciuna nu credem în astfel de lucruri. Nici *Otoosan* nu crede, iar el e japonez. Am încheiat conversaţia cu mama deja simţindu-mă mai bine.

Era târziu în Los Angeles și i-am spus lui Peter despre conversaţia cu mama înainte să mergem amândoi la culcare. El a râs într-un mod liniștitor și mi-a amintit că trecutul era trecut, îndemnându-mă să privesc înainte, în direcţia către care ne îndreptam amândoi.

Am adormit și m-am trezit tușind, gata să mă sufoc. Îmi amintisem ceva groaznic. *Obaachama* (bunica lui Ken și matriarhul familiei) murise la un an după ce am părăsit eu Japonia, unde semnasem actele de divorţ. Ken nu m-a sunat să-mi spună, pentru că știa că m-aș fi îmbolnăvit de tristeţe. El le-a spus părinţilor mei și, în cele din urmă, ei mi-au dat vestea aproximativ o lună mai târziu, când au găsit momentul potrivit. Dar asta nu a fost tot. Eram în apartamentul meu din București și plângeam când i-am telefonat lui *Otoosan*. I-am spus că nu puteam să cred că ea murise, mai ales că îmi promisese că va trăi mai mult timp și că nu va muri până când atât Ken, cât și eu vom găsi fericirea. Iar eu i-am zis că mă simţeam rău pentru că, poate, ea murise de tristeţe. Fiind capul familiei și fiica lui Shin

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Kurosawa, ea a murit, cel mai probabil, pentru că nu avea moștenitori. Încercând să mă salvez pe mine, în mod egoist, le distrusesem, practic, viaţa.

– Ioana, nu e adevărat, mi-a spus *Otoosan* încercând să mă calmeze. Ea a plecat în pace. Mă uitam la televizor pe canapeaua din camera de zi, în casa ta. După ce ai plecat, ne-am mutat cu toţii în casa care a fost construită pentru tine și Ken în timp ce el era în Sendai, trăind în casa noastră veche, casa strămoșilor săi. Și cum stăteam așa, mama a venit la mine ca o vedenie, stând în faţa mea și spunându-mi că trebuia să plece și că era fericită să fie cu soţul ei, dr. Kurosawa, care a murit cu 10 ani înainte ca tu să apari în viaţa noastră. Ea mi-a spus să continui tradiţia familiei și să nu-mi fac griji sau să fiu trist. Așa cum nici tu nu ar trebui să fii.

– Dar, *Otoosan*, mi-ai spus că nu crezi în lucrurile acestea! Mi-ai spus că fantomele nu există și că nu te pot răni. Ai spus că cei vii sunt cei periculoși, ei sunt cei în care nu poţi avea încredere.

– Asta e ceea ce obișnuiam să cred până când am văzut-o vorbind cu mine, chiar dacă ea murise în aceeași dimineaţă.

„La naiba!“ mi-am spus eu. Eram pe cale să mor în LA și, probabil, să fiu trimisă înapoi în Japonia ca să-l bântui acolo pe fostul meu soţ. Nu era bine. Făcusem atâtea eforturi pentru a fugi dintr-o ţară pe care o iubeam foarte mult, dar care acum îmi făcea rău. Îmi petrecusem trei ani în București refăcându-mi viaţa după ce am fost „cineva“ în Japonia. Am trecut printr-un adevărat iad cu soţul numărul